

מיכתבים

ובתחילה-בתחילה היתה צעירה בוליכית אחת, בתו של איל-מיכרות, ממנה נתאלמן גולדסמית, כאשר היא נפטרה בלידת בתם הבכורה. דן קרויש, תל-אביב

קפא"פ של נאבוטים

עוד על ראשייתיות משנות ה-40 ("שייקה", העולם הזה 5.8.87 והל-אה).

הקורא קפלו החזיר אותי יותר מ-40 שנה אחורה. גם אני, כמו כל תלמיד גימנסיה באותן שנים, חוייבתי בשיעורי החג"ם (החינוך הגופני המורחב), שבמיקרה שלי הובילו הישר לגרנ"ע (גרודייהנוער של אירגון ההגנה), בהם התרכזו אימונינו הצבאיים (או האם היו אלה אימונים טרום-צבאיים?) כאינסוף שעות קפא"פ. שהם אומנם ראשייתיות של קרב פנים-אל-פנים, אבל למעשה היו שעות של חכמות הרדיות בלתי-פוסקות בנאבוטים, תוך נסיון נואש להימנע מלחטוף את החכמות האלה. אריה לוריא, רמת-השרון

לא זה הדרך

עוד על עיצוב אופנה בהשראה סיפ-רותית ("ספרות בדיונית", העולם הזה 5.8.87).

זאב ב.הארין 1980

זה פשוט לא יפה מה שהקוראה פלדמן עשתה לאופנאיות הצעירות משנקר. לכתוב שמזל שעמוס עזר לא היה נוכח בתצוגה, כי אילו היה שם, היה אולי שם את כל הרגמים שעיצבו בקופסה שחורה, זה כמו להחזיר את אחרי-העם מן המתים ולכתוב שלא הוא היה נוכח באותה תצוגה היה מודיע: לא זה הדרך! יפה נתנזון, תל-אביב

הקוראה נתנזון רומזת לאחת המסות הידועות של הוגה-הדיעות אשר צבי גינצ-ברג (אחד-העם). שהופיעה תחת השם לא זה הדרך.

מקום בגורד-השחקים

עוד על ההיתר לקבורה בקומות ("מיכתבים", העולם הזה 12.8.87).

שימחה רבה באה בליבי למיקרא ההודעה החד-שוכה של האדריכלים פונגר ושגיב (שגיב, ולא שגיב, כפי שהעולם הזה פירסם, כנראה בשגגה) על כך שמועצת הרבנות הראשית החליטה פה אחד לאשר קבורה בקומות.

האם אני צריך להזמין מקום בקומה הראשונה על עמודים, או הרבנות תרשה לי, בסיוע היושב במרומים, להמתין עד שנגיע לקומה העשירי? אסף בן-אהרון, חיפה

מיכתבים למערכת

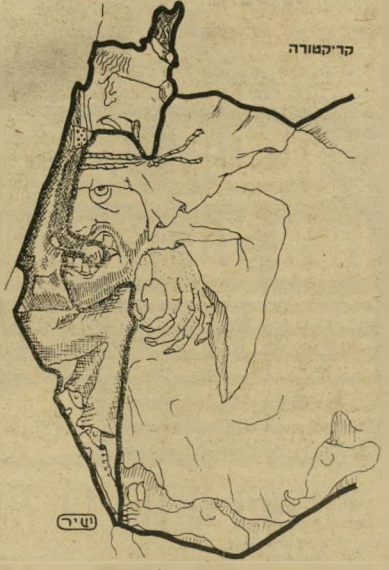
העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מישפטיות או טכניות.

(המשך מעמוד 3)

זאת, הוא ישב באחת הבירות העלובות והגידחות ביותר של אפריקה, קיגאלי, שהיא יותר עיירת-בוקרים שכוחת-אל (עם כ-8,000 תושבים) מאשר עיר הבירה וכל הזמן עלה באפו ריח הבקר שי-פשטו את עורו לייצור השלחים, שהוא אחד העיסוקים העיקריים של הקיגאליים. אז מה היה לו לעשות שם, חוץ מלכתוב צ'קים ללא כיסוי?

כל אחד והגדה שלו

על פירושים שונים לבעיה גיאוגרפית ("הבעיה הדמוגרפית", הער-לם הזה 5.8.87).

שיר ב.סולם 1949

אבשלום ב.העולם הזה 1987

בעיקבות הקריקטורה של אבשלום, נזכרת בשתי קריקטורות דומות, הראשונה פורסמה במאי 1949 בירחון סולם (בעריכתו של הד"ר ישראל אלדר) עליידי "שיר" (שעבר אחר-כך להעולם הזה ונקרא "דוש") והשניה פורסמה במאי 1980 ביומן הארץ.

ישראל מידר, שילה

ארבע הנשים בחייו

על נשותיו של המיליונר גיימס גולדסמית ("תמרוסים", העולם הזה 12.8.87).

המתחיל במיצוה, אומרים לו: גמור! נכון שהאשה האחרונה בחייו של גולדסמית, היושב מאז השבוע האחרון על 1,500 מיליון פרני-קים צרפתיים (במזומן), היא צעירה צרפתייה-חיה בנייר-יוק, אך קרמו לה אשתו החוקית - לונרונית אחת, לה הוא עדיין נשוי רשמית; ולפני כן היתה פאריסית אחת, ממנה כן הספיק להתגרש

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ♦ המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאריך: 136 ♦ העורך הראשי: אורי אבנרי ♦ עורך-מישנה: דוב איתן ♦ עורך תבנית: יוסי שנון ♦ רבות מערכת: ענת סרגוסטי ♦ עורך כיתוב: גיורא נוימן ♦ מחלקת המודעות: ברמית טל ♦ עורך דפוס: יפתח שביט ♦ ראש המינהלה: אברהם סימון ♦ המזל: "העולם הזה" בע"מ ♦ הדפסה: "הדפוס החדש" בע"מ, תל-אביב ♦ הפצה: גר בע"מ, תל-אביב.

קניא יוני

וספרה על ביקורה בירדן, לקראת הופעת הכת-כה שלה על הביקור בצהרון חדשות. העולם הזה הגדיר כ-"חוצפה" את יומרתה של הצעירה להיות העיתונאית האמיתית הראשונה מישראל שביקרה בירדן, תוך פטירת שני קוד-מיה (אמנון קפליוק ואני) כאנשים שהופיעו שם "תחת המיטריה של אש"ף". מה גם שלפי הכתבה שלה בעיתון שהתה בירדן רק 48 שעות, וכמשך רוב הזמן היתה כלואה במלון, מאחר שהירדנים אסרו עליה את היציאה עד שגירשה.

מאז ביקשה אותי עליזה אסולין לצפות מחדש בקלטת של התוכנית בטלוויזיה, כדי להיווכח שהדברים לא נאמרו על-ידה כך. היא גם סיפרה שהיו כמה שיבושים בכתבה שלה בחדשות-ש-עוררו רושם מוטעה. מן הקלטת עולה כי הפקידים הירדנים הם שטענו, לרבניה, שאחד מאיתנו ביקר בירדן "בי-חסות אש"ף". כוונתה היתה, כנראה, לאמנון קפ-ליוק, שביקרו הראשון בירדן נערך לשם סיקור המועצה הלאומית הפלסטינית, שהתכנסה אז בעמאן. לדיברי אסולין, הם גם אמרו שהביקור שלי בעמאן היה "קצר", כך ביקשו לתרץ, באדיבות אפיינית, את החלטת השילטון הירדני שלא להניח לאסולין לשהות בעמאן. האמת היא שאמנון קפליוק ביקר בירדן פע-מיים, ושהה בה כמשך כמה ימים. הביקור שלי נערך על פי הזמנתה של אישיות ירדנית בכירה, ואני שהיתי שם שבוע, לא רק בעמאן אלא גם בעקבה ובפטרדה, על כך ריווחתי בפרוטרוט. אסולין, כך מסתבר, היתה בירדן חמישה ימים, ואם כי היתה מוגבלת לבית-המלון, שוחחה עם כמה פקידים די-בכירים, וכיניהם הד"ר מוסה כילאני, שעל אישיותו, מישפחתו ושיחותיי אי-תו ריווחתי בשעתו.

אחרי עיון בדברים נראה לי כי עליזה אסולין לא התכוונה להטעות או לאחו עיניים, והרושם הזה נוצר שלא באשמתה. עצם העובדה שהגיעה לעמאן (בעזרת רכונן גרמני חוקי, שניתן לה בשל מוצא מישפחתה, והסדר עם עיתון גרמני) יש בו הישג, בבחינת הרפתקה עיתונאית. לא בה האשם שלא ניתן לה לסקר את ירדן באופן חופשי.

מדוע הוגבלה למלון והתבקשה לצאת מן המ-דינה, אחרי שזיהתה את עצמה כישראלית? אין ספק שהפקידים הירדנים פעלו על פי הור-אתיקבע של המלך חוסיין, שרק המלך עצמו יכול לשנות אותה. במצב הנוכחי, לאור עדינות מצבו וקשריו עם עיראק וסוריה, אין חוסין יכול לחשוף את עצמו לטענה שהוא מאפשר לישראלים להיכנס לאר-צו. נקודה זו התבררה כבר בעת הביקור שלי, כאשר הסתבר כי המלך נקלע למצב בלתי-ניעים. ביקורה של עליזה אסולין בהחיר זאת מחדש. אסולין, אשתו של עורך-דין הפעיל במפלגה הליברלית, אם לשניים, ניסתה את מזלה. אולי היתה קצת נאיבית. אולי היה מוטב לה, לפני צאתה לירדן, להתייעץ עם שני העיתונאים ש-קרמו לה שם. אבל השתכנעתי שהניפוח התיק-שורתי של ביקורה לא בא באשמתה, ושהיא עצי-מה לא התיימרה שעשתה יותר מכפי שהיא עשתה.

נרמה לי שיהיה זה מן ההגינות לקבוע עובדות אלה.

עיתונאית אסולין הרפתקה עיתונאית

יושבים מדי ערב על גיבעה שבכפר ג'יש, מול חורבות בירעם, ומאוינים לצילצול החרישי של הפעמון שנשאר בכנסיית כפרם הנטוש. הם האמינו, שהפעמון מופעל על-ידי קדוש, שירד מן השמים כדי לשמור על זכו כפרם. הכומר מספר לאישה-מוסר כי התעלומה נפ-תרה כאשר הסתבר כי חברי קיבוץ ברעם, היושב על אדמות בירעם, העבירו את הפעמון העתיק אל פתח חדרהאוכל שלהם, וקראו בו מדי ערב לארוחה.

סיפור זה זכור לי היטב. פירסמנו אותו בשנות ה-50, בכתבה הראשונה על הטראגדיה של ביר-עם. שמענו אותו אז מפי עקור בירעם בג'יש. ו'קונט, שהיה אז ילד, קרא את הרברים בהער-לם הזה ושמר אותם במשך הרבה שנים בזיכרו-נו, וכך הגיעו לסיפור החדש. אנשי קיבוץ ברעם הכחישו את הדברים כבר אז. ואמרו שזהו אגדה, אך לפעמים יש גם לא-גדה כוח משלה, בייחוד כשהיא מבטאת אמת עמוקה יותר.

"הסקופ שלא היה"

לפני שבועיים מתח העולם הזה (5.8.87) ביקורת על עיתונאית צעירה בשם עליזה אסר-לין, שהופיעה בתוכנית-הטלוויזיה של רם עברון

